

LBRIS

We know
books

LUNA ȘI PĂDUREA MAGICĂ

O veștită aflată în pericol

USCH LUHN

Volumul 7

Ilustrații: Lisa Brenner

Traducere din limba germană:

Ioana-Elisabeta Ursu

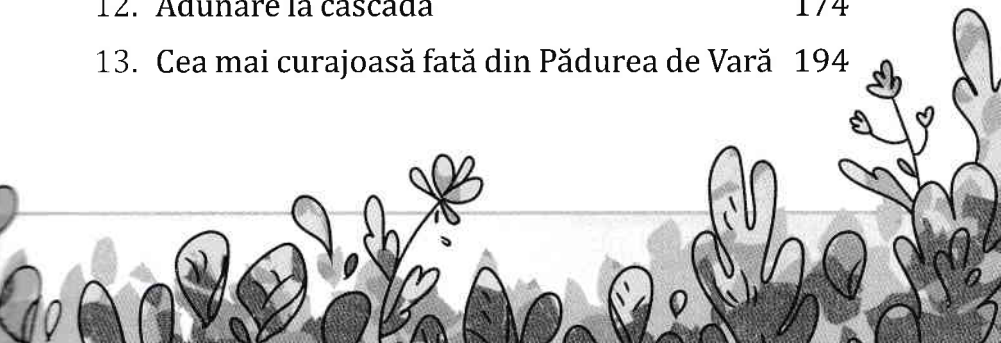

București, 2024

Cuprins

1. Atenție la indicatoarele din pădure!	7
2. Veveriță în pericol	21
3. Bătăie cu apă și monștri	31
4. Musafiri nepoftiți la picnic	43
5. Atenție, croncănit de ciori!	55
6. O bufniță de hambar foarte supărată	69
7. Știri de la lăbuțe silențioase	81
8. Doamna Frunză are vise stranii	101
9. O discuție cu urmări serioase	118
10. Blestemul ciorilor și magia flautului	144
11. Alarmă de cel mai înalt grad!	158
12. Adunare la cascadă	174
13. Cea mai curajoasă fată din Pădurea de Vară	194

1.

Atenție la indicatoarele din pădure!

Luna era la școală și se plictisea. Privea pe fereastră nerăbdătoare. „Afară, soarele strălucește atât de frumos, abia aștept să se termine orele de azi”, se gândea fata.

Îi plăcea ce învăța la școală, dar nu o prea interesa despre siguranța în trafic.

Din păcate, profesoara ei, doamna Nisipeanu, era de părere că toți copiii care mergeau cu bicicleta trebuiau să cunoască regulile de circulație și semnele rutiere. Ceea ce avea sens, doar că, în Pădurea de Vară, nu prea erau drumuri largi, iar singurul semafor de pe ruta Lunei până la școală nu mai funcționa de vreo două luni.

În orașul unde Luna locuise înainte, lucrurile stăteau altfel. Însă acum, tatăl ei era pădurar în Pădurea de Vară, iar Luna locuia împreună cu părinții și cu șoricarii Drago și Daisy într-o cabană foarte veche din mijlocul pădurii. Spre casa lor ducea un drum îngust, pe care se putea circula cu mașina foarte încet. În zona aceea erau mai ales iepurași care țopăiau încolo și-ncoace, fără a fi atenți la mașini. Nu erau de niciun folos semnele de circulație, căci, la urma urmei, animalele sălbatice nu știau să le citească. Chiar și-așa, probabil că, dacă doamna Nisipeanu cea severă și-ar fi propus, ar fi reușit să-i învețe și pe porcii-mistreți să citească și să scrie.

Luna chicoti la acest gând, iar Melania, prietena ei care stătea lângă ea și tocmai desena un semn de circulație, se uită la ea mirată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în șoaptă.

Luna continuă să chicotească, în loc să-i răspundă.

— Hei! Ce-i atât de amuzant? întrebă Melania nedumerită.

Chicotitul Lunei îi atrase atenția și doamnei Nisipeanu, care se opri din explicat și se uită în direcția fetei.

Luna își închipuia cum câțiva porci-mistreți elevi ar fi fost certați de profesoară, deoarece ar fi îndrăznit să grohăie în fața ei. Poate că o să înscrie animalele în catalogul clasei, amenințându-le că vor fi pedepsite.

Momo grohăie fără să fie întrebat.

Eddy plescăie în timpul orei.

— Ei bine, Luna, vrei să adaugi ceva la ce am spus?

întrebă doamna Nisipeanu și se uită la ea sever.

— Mai bine nu, pufni Luna.

— Așa deci, răspunse profesoara, uitându-se la ea și mai sever. Și, mă rog, de ce nu, dacă îmi permiți să te întreb?

În ciuda felului ei politicos de a fi, astăzi Luna chiar nu era în apele ei. Poate că motivul era că, pe o vreme așa de minunată, ar fi preferat să se plimbe cu flautul ei prin pădure, să cunoască animale noi și să stea puțin de vorbă cu ele.

Luna chiar putea face asta.

La puțin timp după ce se mutase în cabana din pădure, Luna descoperise în camera ei din mansardă un loc secret. Două bufnițe foarte simpatice îi dăruiseră cheia cu care să deschidă încăperea secretă. În această ascunzătoare se aflau multe lucruri foarte vechi – caiete cu desene grozave cu animale, jurnalele unei fete pe nume Margareta și un flaut foarte prețios și foarte deosebit.

După ce Luna a cântat pentru prima dată la acest instrument, a observat că poate vorbi cu animalele și că le poate înțelege.

Din păcate, nu avea voie să spună acest lucru nimănui, mai ales adulților, ca să nu se piardă puterile magice ale flautului. Cel puțin, așa i-au indicat bufnițele, dar, uneori, Lunei îi era tare greu să se ascundă atât de bine.

Până la urmă, tatăl ei era pădurar și trebuia să se ocupe singur de toată pădurea – o misiune foarte dificilă la care flautul fermecat l-ar fi putut ajuta în anumite împrejurări.

Ba chiar, datorită flautului fermecat, Luna a reușit de mai multe ori să salveze animale aflate în pericol. Tocmai de aceea era de înțeles că Luna ar fi preferat să se afle în pădure acum, în loc să piardă timpul la ora de educație rutieră.

— Luna Silva! strigă doamna Nisipeanu nerăbdătoare. Aștept un răspuns.

— Mi se pare inutilă lecția asta cu semnele de circulație, îi răspunse Luna profesoarei. Totuși, locuim în pădure. Iar acele puține semne de circulație care există pot fi învățate într-o clipă. Mai mult, am învățat deja regulile principale prin clasa

a doua, când a venit în fosta mea școală un polițist de la circulație. La oraș, unde a lucrat tata înainte, spuse fata.

Dintr-odată, în clasă se lăsă o liniște perfectă.

Melania se uită șocată la prietena sa.

— Oh, oh! exclamă încet Dănuț, cel mai bun prieten al Lunei. Oh, oh!

Luna observă că și ceilalți copii din jurul ei își țineau respirația.

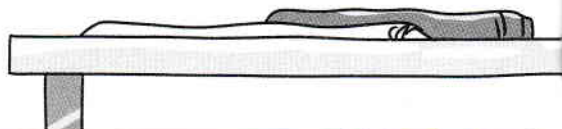
Doar Ștefan, care stătea lângă Ingrid, nu-și putu ține gura.

— Două ore pedepsită la școală. Sau o notare în catalog. Sau poate ceva mai rău de-atât. Tu pe ce

pedeapsă pariezi, Ingrid?

întrebă el nu tocmai încet, în timp ce-și plimba privirea de la Luna la doamna Nisipeanu și înapoi.

— Șșșș, șuieră Ingrid. Sau vrei s-o pățești și tu mai rău?

Doamna Nisipeanu tăcu pentru o vreme și o privi pe Luna gânditoare.

Acum și Luna își dădu seama de pericolul care o păștea, așa că își dresе glasul stânjenită:

— Era doar o părere, spuse ea nesigură.

Doamna Nisipeanu confirmă cu o mișcare din cap.

— Era doar o părere, repetă profesoara. Am observat asta.

Merse prin clasă până la banca Lunei.

— Dacă te plictisești, mă poți ajuta la lecția pe care am pregătit-o. Știu că te descurci de minune prin pădure.

Tocmai de aceea îți propun să fii ajutorul meu.

Caută printre copaci indicatoare care ne explică cum ar trebui să se comporte oamenii în pădure.

